

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gretchen Grosser: Räntnere hääbe dät altied glieke drok

sunner Ängelsk baale tou können. Wie baale deer dan Seeltersk, un aal können uus ferstounde. Wät kuden wie uus Oarbaid, Jäild un Moite spiarje! Wie hougeden goar naan Dolmetscher un neen Sproakkurse moor, do Koastere hieden dät ful lichter un do Schoulbäidene uk. Of dät wäil beeter waas? Wäl weet? Dan roate dät wildäge wäil noch moor Ljude sunner Oarbaid, un iek säärm hiede uk neen Schüüfken moor.

Gretchen Grosser

Räntnere hääbe dät altied glieke drok

Wät kon me sik toumäts uk aal wät tousoamendweele. Bie mie kumt dät wäil deerfon, dät iek mie altied toufuul foarnieme, wät iek so deeges aal noch dwoo wol. Kumt mie oaber dan uunferwoars wät deertwiske, dan kuume iek deermäd inne Rudulten un oarbaidje mie fääst.

Knu waas dät so. Iek hiede tou uusen kweeden: „Mäiden rakt dät moal Truchnunner-leten, of jou dät gefaalt of nit. Sun leten kon iek dan ädder genouch kloor hääbe. Fluks ätter't Middai-leten gunge iek ättern Friseur. Iek mout nödich wier Krull in mien Hiere hääbe.“ Dän uur Dai waas iek so tiedich kloor. Uum twelich hieden wie in uus Köakene al wier scheene Laie, un iek hiede losgunge kuud. Min Mon liet mie oaber wiete: „Lenchen fangt eerst uum hoolich twoo wier oun, deeruun können wie noch wäil een ganse Uure Siesta moakje.“ „Du hääst gjucht, Gregor“, meende iek, „dan gunge wie noch n'Schoft sitte. Wan iek fon n'Friseur wier inne bän, dan wol iek bie uus Wäante noch ieuwen do Bäade frisk beluuke.“ Iek siet noch man juust in min Sässel un snurkede as altied fluks ien. Tou glieker Tied noom iek Uurträksele uut Schap un geen deermäd ju Trappe ätter do Wäante-Koomere uumehooch. As iek deer ju Doore eepen moakede, tjoude iek mien Oogene nit. Lenchen, mien Friseurin, klieuwede juust een loange Boan Tapete anne Muure, die kliesterge wäite Quast liech buppe ap n'Bääd. Inne Timpe fon dän Koomer bääter't Klooderschap stuid ju littje Erika mäd' n loangen Baisem un hoalde ju Spinnschäardelse fonne Muure.

Ju säärm waas uk al gans ienwieuwed. Iek hääbe mie dät Spil nit loange bekieked un uk niks kweedden, hääbe ju Doore tichtmoaked un bän dan inne Boadekoomer geen. Deer saach dät uut! Die ganse Foutbeen liech ful fon Holtpinne fon uus "Solitär"-Spil. Noa, do kuud iek nit aal apsäike. Dät faalt mie tou stuur. Iek bän loange nit moor so gelänkich as aleer un hääbe Piene in bee Kniebele. Un iek wüül ja noch ättern Friseur! Iek wude deeruum so ferträitelk un fäng oun tou huuljen.

As iek mien Klüüsen wier eepenmoakede, waas dät al hoolich tjoo, iek hiede al een Uure bie'n Friseur weese kuud. Nu man gau! Mäd'n Höidie waas iek bie Lenchen un Erika. Iek hiede ju Doorklinke noch inne Hounde und kwaad bliede tou do bee: „Kiek, deer sunt Jie bee ja al wier!“ Ferwunnert keeken jo mie juun, un mädnunner hääbe wie dan ätters laached. Fon Bääd-Beluuken is dän Dai niks moor wuden.

Gretchen Grosser

Älk sien Möage, Wätseleeges-leten ap n'Sundai

Uus Boas waas säilden in sien Firma in Ait. Maasttieds heelt hie sik in Berlin ap. Dät waas foar uus Kontor-Wuchtere gjucht goadelk. Wie doasten dan in sien Köakene uus leten woorm moakje. Insen, as wie aal mädnunner anne Disk sieten un ounfange wüüln, uus Mäil tou hoolden, fräigede Wilma gans dul: „Wäl fon Jou häd Knoblauch in sien leten?“

Noa, neemens koande of moate Knoblauch, iek fonsäärm uk nit. „Gretchen, in Dien Biefstuk is Knoblauch oane, igittegit, wät stjunkt dät hier! Dien Sweegeroolden sunt uk Flüchtlinge, un do sjoode neen leten sunner Knoblauch. Bie doo rakt dät uk sundeeges Buuskool.

Stalt Jou dät moal foar, Wätseleeges-leten ap n'Sundai Die roare Röak ferpestet uus dan smoals uus ganse Woonung, wan die Gestank fon Hilperts fon buppen addeel kumt!“ „Wilma, iek weet nit, of Knoblauch in mien Frikadelle is, iek wol mien Sweegermuur äuwerch fräigje“, kwaad iek deerap gans ferlain. Dät diede iek dan